

János evangéliuma

Lekció: Zsolt.13
Textus: Jn. 11, 1-16

Gazdagrét
2005. nov. 13.

Emberi szemmel vagy a hit látásával

Kedves Testvérek, ennek az igének az alapján Jézust két dologgal lehet vádolni. Az egyik az, hogy Jézus mulasztott, a másik szerint Jézus felelőtlen és vakmerő volt. Emberi szemmel nézve, emberi gondolkodás szerint mind a két vád megállja a helyét, miközben – a történetből az derül ki, hogy – a hit szemével nézve egyik sem.

Nézzük hát ezeket!

„*Uram, íme, akit szeretsz beteg*”. János evangélista nagyon tudatosan elénk adja, hogy Jézust milyen mély szálak fűzték Lázárhoz és családjához. Elmondja, hogy ő annak a Máriának a testvére, aki megkente Jézust kenettel. Aki az Ő lábára drága kenetet öntött, és a hajával törölte meg az Ő lábát. Igaz, hogy ez később történt, de Jánosban ott van, hogy akik most olvassák ezt a történetet, tudják mi fog majd következni. Evvel is rámutat arra, hogy Jézus és Lázár, Márta és Mária között nagyon mély kapcsolat van. Hangsúlyozza, hogy *Jézus szerette Mártát, ennek testvérét, Máriát és Lázárt*. Aztán amikor olvasva a történetet odajutunk, hogy Jézus azt mondja: „*Ez a betegség nem halálos, hanem Isten dicsőségét szolgálja*”, akkor az olvasó megkönnyebbül, és fellelegzik: „Hát persze, Jézus cselekedni fog!” Utána az következik, hogy: *Amikor meghallotta Jézus, hogy Lázár beteg, két napig azon a helyen maradt, ahol volt*. Közben Lázár meghalt.

Mi történt? Jézus már nem szereti őket? Talán megváltozott benne, amit a család iránt érzett? Talán Jézus időzavarba került, és ezért kellett ott maradnia még két napot azon a helyen, ahol volt? Vagy lehet, hogy Jézus megfutamodott ez elől a kihívás elől? Valamiért talán túl nehéznek tűnt ez a számára? Talán rosszul mérte fel a helyzetet?

Mindenesetre, mivel két napig ott maradt, ahol volt, jött a sürgős hír, hogy: „*akit szeretsz, az beteg*”. Jézus két napig nem mozdul. Ez arra mutat, mintha Jézus mulasztott volna, hibázott volna. Szerette Mártát, Lázárt és Máriát, szerette a családot, időben tudott a bajról, mégsem tett időben semmit. Ő mulasztott – a történet elakadt. Mindannyiunknak van egy történetünk, ahol előjönnek ezek a helyzetek. Amikor egyszer csak beüt egy betegség, vagy valakit elveszítünk, amikor valaki elveszti az állását, vagy súlyos munkahelyi konfliktusokba kerül. Amikor családi gondok jönnek, anyagi nehézségek,... folytathatnánk. A kérdés, hogy a mi történetünk is eddig tart-e, elakad-e? Vagy pedig úgy folytatódik, ahogy az elolvasott történet? Nagyon sok ember csak eddig jut el: „*Kiáltottam Jézushoz, kerestem Isten segítségét, odafordultam hozzá, vártam a szabadítását - és nem történt semmi. Nem hallgatott meg, mintha elfeledkezett volna rólam*.” Talán adódik egy olyan helyzet, amikor azt érzed, hogy most már késő, nem is lehet megoldani azt, amit még egy pár nappal, héttel, évvel, korábban meg tudott volna Jézus oldani. Mulasztott, hibázott, és ezért elakadt sokaknak a hite. *Uram, akit szeretsz, beteg. És Jézus két napig azon a helyen maradt*.

Hogy tudjuk ezt elhordozni? Mit kezdünk azzal az Istennel, aki ezt teszi velünk?

Persze vannak közöttünk olyanok is, akik most talán nem is értik, hogy miről is van itt szó. Vannak, akik nem akadtak el, úgy élnek ma is, hogy Isten válaszol a kérdéseikre. Vannak, akik annak örvendeznek a mai napon, hogy: „*Eléálltam, segítségét, szabadítását kértem - és Ő válaszolt. Ő éppen időben válaszolt, kihozott a bajból, nehézségekből, megoldotta a problémákat, segítséget adott a konfliktusokban*.” Vannak, akik számára nehezen fogható fel, hogy mi történik itt. Talán azt mondják: „*Biztos Lázár, vagy Márta vagy Mária bűnös volt. Biztos nem voltak elég jó keresztények, mert ha azok vagyunk, akkor Jézus segít, megszabadít, nagy dolgokat tesz*.” Valóban sokan átéltek Isten szabadításait, de azt kell látnunk, hogy ez nem mindig van így.

C. S. Lewis írja a következőt ezzel kapcsolatban: „*Sok megdöbbentő, néhány csodálatos imameghallgatást láttam. De rendszerint az elején történtek, a megtérés előtt, vagy közvetlenül utána. Ahogyan a keresztyén élet előrehalad, egyre ritkulnak az ilyen esetek. És a visszautasítás nemcsak gyakoribbá válik, hanem egyre félreérthetlenebbé, egyre nyomatékosabbá*.” Kemény sorok ezek. Nem arról szólnak, hogy ne imádkozzunk, hogy ne bízzunk egy szabadító Istenben,

hogy ne várjuk az Ő közbeavatkozását, de arról szólnak, hogy a keresztyén élet nem olyan, hogy Jézust követve a bajban újra és újra megoldás jön. Hanem olyan, hogy sokszor úgy tűnik, mintha Ő mulasztana, nem lenne jelen, elfeledkezett volna rólunk.

Fontos azt látnunk, hogy hogyan visz Isten bennünket tovább ezzel a történettel. Akár elakadt a mi hitünk története, mert azt mondjuk, hogy Isten nem jött el, akár azt mondjuk, hogy Ő mindig eljön. *Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt, amikor tehát ezért meghallotta, hogy beteg, két napig ott maradt, ahol volt.* Nagyon érdekes ez a mondat. Nem azt mondja János, hogy Jézus szerette Mártát, Máriát és Lázárt, és mégis ottmaradt. (Nem indult el időben, szerette őket, de mégis ott maradt, ahol volt.) Hanem: szerette, tehát amikor ezt meghallotta, ott maradt, ahol volt. Jézus nagyon tudatosan maradt azon a helyen még két napig. Mint ahogy Jézus mindent nagyon tudatosan tett. Mint mondja: „*Én azt teszem, amit látom, hogy az én mennyei atyám tesz*”. Jézust az ő szeretete indítja arra, hogy erre a kérdésre nem válaszol azonnal. És ezt támasztja alá a megelőző mondata: „*Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.*” Jézus kijelentése kétszeresen is igaznak bizonyul. Lázár feltámasztása majd valóban Jézus dicsőségét mutatja meg. Ez lesz János evangéliumában az utolsó, a legnagyobb jel, ami arra mutat, hogy Jézus valóban Isten küldötte, Isten Fia, az élet forrása. De nem csak így szerez dicsőséget azzal, hogy nem indul el időben. Lázár feltámasztása valami másra is mutat, mégpedig Jézus halálára. E történet után olvassuk azt, hogy egészen bizonyossá teszik a vezetők, hogy Jézusnak el kell pusztulnia, meg kell halnia. Jézus halála vezet feltámasztásához és megdicsőüléséhez. Jézust szeretete indítja. Szeretete Márta, Mária, Lázár iránt, és a tanítványok iránt. Hogy meglássák, hogy kicsoda ő, hogy azon keresztül ami mulasztásnak tűnik, sokkal többet ajándékozzon majd az egész világnak.

Azt hiszem, hogy ez az a dolog, amivel mi mindnyájan - akik Jézust követjük, Jézust akarjuk követni - küzdünk. Hogyan éljük azt meg, hogy minden esemény alkalmat adhat Jézus megdicsőülésére? Minden esemény alkalom arra, hogy a hitünk mélyüljön és növekedjen, hogy Jézussal való közösségünk mélyüljön és erősödjön.

Minden látszólagos mulasztás mögött ott áll Isten szerete, bölcsessége, terve. De hogyan tudjuk ezt megélni? Hogy egy elveszített álláson keresztül - amikor Isten nem lép, pedig léphetne - hogyan fogja ezt kimunkálni a szívünkben, hogy mássá legyünk. Hogy egy súlyos munkahelyi igazságtalanságon, konfliktuson keresztül vajon el tudja-e bennünk végezni azt, hogy Krisztus békeességét megtapasztaljuk. Hogy sérelmekben megismerjük Jézust, a mi Urunkat. Hogy a betegségeinkben, gyengeségeinkben odafordít-e minket önmagához az imádságban. Hogy képesek vagyunk a mulasztásokat - a látszólagos isteni mulasztásokat - elfogadni, és engedni, hogy hasson ránk. Hogy eljutunk-e oda, hogy mindez azért van, hogy az Isten Fia megdicsőüljön rajtunk keresztül.

Mert vagy ezen az úton indulunk tovább, hogy akármilyen küzdelmes és nehéz, de megharcoljuk, és eljutunk oda, hogy kimondjuk ezt. Vagy pedig megszakad a történetünk, nem megyünk tovább Jézussal, meghidegül a szívünkben a szeretet, megfakul benne a hit. Valami meghal bennünk, nincs már élő reménységünk és élő bizalmunk. Azt látjuk tehát, hogy egy érthetetlen mulasztásból, amivel tele van az életünk (annyi minden érthetetlen, amit Isten tesz vagy enged), egy Krisztus dicsőségét, és a mi javunkat szolgáló esemény válik. Kivárjuk-e? Kiihádkozzuk-e? Megmaradunk-e Jézussal, és a vele való élő kapcsolatban mindvégig? Ami emberi szemmel nézve végzetes mulasztás, az a hit látásával nézve Krisztus dicsősége és a mi javunk.

Van azonban ebben a szakaszban egy másik dolog is, ami emberi szemmel nézve értelmetlen. Jézus itt a tanítványokkal is konfliktusba kerül. A tanítványok úgy látják, hogy Jézus felelőtlen, vakmerő. Miután Jézus két napot eltölt ezen a helyen, utána azt mondja, hogy: „*Menjünk ismét Júdeába!*” Tudniillik ott van Lázár. A tanítványok egyből azt mondják: „*Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és te ismét oda mégy?*” Az előző fejezet azzal zárult, hogy Jézus azt mondja: „*Én és az Atya egy vagyunk. Én azonos vagyok az Atyával, Isten vagyok.*” Ezért istenkáromlásért meg akarták kövezni. A tanítványok valószínűleg nagyon boldogok voltak, hogy otthagyták azt a veszélyes helyet. A tanítványok aggódtak Jézusért, de sokkal inkább önmagukért. „*Micsoda felelőtlen és vakmerő dolog a halálba menni, és ha veled baj lesz Jézus, mi jut majd nekünk?*” Jézust azonban az Atya vezeti, és Jézus tudja már – mert az Atya kijelentette neki -, hogy *Lázár meghalt.*

Jézus nem feledkezett el róla, így szólt a tanítványokhoz: „*Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.*” Amikor a tanítványok ezt hallják, fellélegeznek. „*Uram, ha elaludt, akkor meggyógyul.* Akkor nem kell elmenni Judeába, ahol baj van.”

Ez így van velünk is. Valamit Jézus a szívünkre helyez, érezzük, hogy valamire hív minket, de ez felelőtlennek és vakmerőnek tűnik. Ismerjük Zimányi József nevét, aki kárpátaljai lelképásztor volt a 40-es években. '47 -'48 körül, a diktatúra alatt többször arról beszélgettek a lelkész körben, hogy a Szovjetunió vezetése felé kellene bizonyosságot tenniük. Azon gondolkodtak, hogy egy levelet kéne írniuk Sztálinnak, hogy aki Istenné teszi magát, azt Isten megalázza. Ez Zimányi József szívében is munkált. Leírta a könyvében, hogy egyszer több napra összejöttek egy lelkész körben. Eldöntötte, hogy ő ezt a kérdést nem fogja előhozni, mert tudja jól, hogy az életével játszik. De ha Isten akarja, hogy ez a levél megszülessen, akkor éppen a pár napban valaki más hozza elő ezt a kérdést. Eljött az utolsó nap, de senki nem hozta elő. Már egészen szabad volt. Aztán amikor az utolsó ember is becsukta maga mögött az ajtót, akkor fellélegzett, de a következő pillanatban az illető benyitott, és visszaszólt: „*És mi van a levéllel?*” Utána nyolc évet töltött Zimányi József a Gulágon – emiatt a levél miatt.

Ezt most csak azért mondtam el, hogy ha azt látjuk, hogy Jézus minket valamire indít vagy hív, ami felelőtlen, vakmerőség, a halálba való bemenetel. Ha valami kicsi engedmény is jön, azonnal fellélegzünk, hogy: mégsem. Mint a tanítványok: „*Lázár elaludt. Ó, nem kell menni. Meggyógyul.*” Utána Jézus azt mondja, hogy: „*Lázár meghalt, gyerünk, menjünk el.*”

Amikor Jézus azt mondja, hogy: „*Gyerünk, menjünk el*”, akkor bennünket szólít meg ezzel. Isten Szentlelke az, aki ezt most nekünk valósággá teheti. Mi az, amiben küzdünk? Mi az, amire úgy gondolsz, hogy Jézus valamire indított, valamire hívott? Valamilyen áldozatot hozzá, valakivel beszéljél, valakinek bizonyosságot kellene tenni, el kellene menni valakihez imádkozni. Vagy ott kéne hagyni azt a munkahelyet, ahol vagy. Ki kéne lépni egy elrontott kapcsolatból, ami nem helyénvaló. A másik feleddel azt mondd, hogy hiába forgatja bennem Isten ezt a kérdést, ez bolondság, ez felelőtlen, ez vakmerőség. „*Mi lesz ott velünk, ha visszamegyünk Judeába, ahol meg akartak kövegni?*” Erre Jézus azt mondja, hogy: „*Gyerünk, menjünk el! Lázár meghalt, de menjünk el hozzá!*” Téged hív most. Menj el Jézussal oda, abba, ahova hívott! Legyen ez bármi is, ha ő szól hozzád. Ami emberi szemmel nézve felelőtlen, az a hit látásával nézve élet. Az az út, ahol Jézussal együtt mész. És ne úgy menj, ahogy Tamás szól a történet végén fatalistán: „*Menjünk el, aztán haljunk meg mi is vele együtt.*” Nem tudja Tamás, hogy mit beszél. Hanem úgy, ahogy Jézus beszél Isten gondviseléséről. „*Nem tizenkét órája van-e a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát. De ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincs világossága.*” Azaz Jézus azt mondja, hogy amikor ő elmegy oda, ami emberi szemmel nézve felelőtlen, értelmetlen és vakmerő, akkor nem a semmibe megy. Hanem abban a bizonyosságban, hogy nappal lehet járni, nem botlik meg, aki nappal jár. Isten megadta mindennek az idejét. Ha most még nincs meg annak az ideje, hogy Jézusnak meg kell halnia, akkor elmegy Judeába, és még nem fog meghalni. Jézus ezt az Isten bizalmában tette. „*Jöjj el velem oda, ahova én hívlak.*” – akkor éppen a bizonyosságban akar elhívni.

Befejezésül és összefoglalásul két dolog van még előttünk, mind a kettőt láthatjuk józan ésszel, és láthatjuk a hit szemével. Az egyik, hogy mulasztott-e Isten? Harcold meg vele, mulasztott-e, cserbenhagyott-e, elfelejtett-e? Emberi szemmel lehet, a hit szemével az ő dicsőségét munkálja ki. Megragadod-e ezt?

A másik: Hova hív Jézus? Felelőtlen, vakmerő ez a dolog emberi szemmel, és mégis a hit szemével, amit a Szentlélek gerjeszt a szívünkben - ez a Jézus útja, ez az élet útja. Ez, ahol meg akar áldani, és meg akar gazdagítani. Kérjük Őt, hogy minden hitbeli küzdelmünkben engedjük el saját magunkat, és mondjunk igent Őrá. Fogadjuk el azt a hitet, amit ad nekünk. És annak a hitnek az alapján cselekedjünk, lépjünk, és éljünk bátran, mert erre hívott el minket, az ő népét az Úr Jézus Krisztus. Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezte Fejérvári Nóra